

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115204676
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4115204676.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, právnej veci žalobcov: 1/ E. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom L., H. L. č. XXX, 2/ Y. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom L., H. L. č. XXX, 3/ H. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. - U., L. č. XXXX/X, 4/ U. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom L., H. L. č. XXX, všetci štyria zhodne zastúpení advokátskou kanceláriou: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Trnava, Hlavná č. 31, IČO: 36865281, proti žalovaným: 1/ M. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom L., H. L. č. XXX, t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce, zastúpený v konaní advokátom: Mgr. Štefan Slovák, so sídlom Nitra, Mostná č. 46 a 2/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad č. 4, IČO: 00151700, o ochrane osobnosti a o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch, na odvolanie žalovaných v 1/ a 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 21. 07. 2021 č. k. 10C/97/2015-716, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výroku I., II., III., IV. a VI. potvrdzuje.

Žalobcom v 1. až 4. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného v 1/ a v 2/ rade zaplatiť žalobkyni v 1/ rade sumu vo výške 30.000,- eur, žalobcovi v 2/ rade vo výške 30.000,- eur, žalobkyni v 3/ rade vo výške 12.500,- eur a žalobkyni v 4/ rade sumu vo výške 12.000,- eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého žalovaného, a to do tridsať dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia v 1/ až 4/ rade sa domáhajú, aby súd zaviazal žalovaných na úhradu nemajetkovej ujmy za zásah do ich osobnostných práv, usmrtením ich dcéry a sestry V. vo veku nedožitých XX rokov pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil žalovaný v 1/ rade, pričom motorové vozidlo viedol po požití alkoholických nápojov. Žalovaný mal v čase nehody uzavretú poisťnú zmluvu so žalovanou 2/ rade, čím je daná legitímácia žalovaného v 2/ rade. Súd prvej inštancie prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 07. 12. 2017 č. k. 10C/97/2015-426 tak, že žalobcom v 1/ až 4/ rade priznal nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy, a to každému v rozsahu 30.000,- eur. V dôsledku odvolania žalovaných v 1/ a 2/ rade došlo k zrušeniu prvostupňového rozhodnutia v celom rozsahu, a to uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 11. 2019 č. k. 6Co/229/2018-553. Po právnej stránke odôvodnil ust. § 11, § 13, 16 OZ, § 415, § 420 OZ, ako aj § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 8/2009 Z. z., § 4 ods. 2 písm. d/, § 9 ods. 1 cit. zákona, ako aj ust. § 66 ods. 2 a § 16 ods. 1 zákona o cestnej premávke, ďalej § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o PZP), § 15 ods. 1, 2 zákona o PZP, ako i ust. § 100 ods. 1,

2 OZ a § 101 ods. 1 OZ. S ohľadom na rozhodnutie krajského súdu, súd prvej inštancie doplnil a sústredil svoje dokazovanie po rozhodnutí odvolacieho súdu na samotnú výšku nemajetkovej ujmy. Prednostne skúmal podmienky pasívnej legitímácie žalovaných a túto zistil u žalovaného v 1/ rade, ktorý je osobou zodpovednou za škodu spôsobenú porušením povinností, a to povinnosti, ktorú mu ukladá zákon o cestnej premávke. Žalovaný v 1/ rade bol právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestného činu - prečinu usmrtenia a prečinu neposkytnutia pomoci a za tento mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov nepodmienečne a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na doživotie. V dôsledku spáchania tohto trestného činu prišla o život maloletá V. M.. Ďalej sa súd zaoberal pasívnou legitímáciou žalovaného v 2/ rade, tento v priebehu konania už akceptoval svoju pasívnu legitímáciu a s ohľadom na rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu, dospel k záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Preto dospel k záveru, že je daná pasívna legitímácia žalovaného v 2/ rade. Ďalej konštatoval, že zásah do osobnostných práv žalobcov 1/ až 4/ je v tomto prípade jednoznačne daný, keď žalovaný v 1/ rade zasiahol do práva na súkromie žalobcov, do práva na ich rodinný život, a to zapríčinením smrti maloletej V., dcéry, resp. sestry žalobcov. Rozvrat rodiny bol jednoznačne preukázaný vykonanými výsluchmi. V tomto smere bolo preukázané, že rodina sa smrťou V. v podstate rozpadla. V prípade otca (žalobcu v 2/ rade) išlo pre neho o dcéru, ktorá do veľkej miery nahrádzala žalobcovi syna, ktorého nikdy nemal. Táto s ním trávila veľa času, pomáhala mu pri spravovaní auta, domu, zaujímala sa o tieto „mužskejšie“ záležitosti. V prípade matky (žalobkyne v 1/ rade) súd konštatuje veľmi silné a intenzívne citové prepojenie so zomrelou V., pričom u oboch rodičov ide jednoznačne o mimoriadny zásah do ich osobnostných práv. Súd sa zaoberal dopadom na širší život žalobcov v 1/ a 2/ rade a dopad v mieste ich bydliska, keď z jednotlivých výsluchov vyplýva, že v dôsledku straty dcéry sa uzavreli, prestali spoločensky žiť. V prípade sestier (žalobkyne v 3/ a 4/ rade, súd opätovne dospel k záveru, že tento vzťah po smrti V. ostal trvale poškodený. Kvalita ich vzťahu sa zhoršila po smrti maloletej V.. V dôsledku plynutia času však je zrejmé, že sa postupne osamostatňujú a zakladajú si svoje nové rodiny a postupne nachádzajú spôsob, ako sa s tragédiou naučiť žiť. Sestra H. ako najstaršia zo spoločného domu odišla, čím sa odpútala od prostredia, v ktorom celá rodina živí spomienky na V.. Sestra U. ostala po nehode žiť v dome rodičov, žila naďalej v izbe, kde spoločne žili so zomrelou V. a všetko jej sestru pripomínalo. Pri určovaní výšky peňažného zadosťučinenia súd prihliadol na intenzitu vzťahov žalobcov k zomrelej V. a na vek žalobcov ako pozostalých, vek zomrelej V., postoj žalovaného v 1/ rade. V prípade rodičov súd má za to, že sú splnené podmienky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to vo výške 30.000,- eur pre každého z rodičov. Takáto výška peňažného zadosťučinenia je v danom prípade akceptovateľná. Súd po individuálnom posúdení tohto konkrétneho prípadu dospel k záveru, že ide o rozvrat rodiny, kde z jednotlivých výsluchov je zrejmé, že šlo o úplne fungujúcu rodinu, v ktorej boli vzťahy na vysokej úrovni, rodina bola k sebe citovo naviazaná. Súd prihliadol aj na vek maloletej V., ktorá v čase nehody mala iba XX rokov, ako aj na vek žalobcov v 1/ a 2/ rade, ktorí v podstate v mladom produktívnom veku sa vďaka nehode a nezmyselnej strate dcéry dostali mimo spoločenské dianie, uzavreli sa do svojho smútenia a prežívajú upínaním sa na spomienky a predmety po V.. V prípade žalobcov v 3/ a 4/ rade sestier nebohej V., súd skúmal, či ich nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený v rovnakom rozsahu, ako si ho uplatnili rodičia, je preukázaný a či zásah do ich práv možno porovnať zásahom do práv rodičov a zmierniť rovnako peňažným nárokom. Súd považoval za nevyhnutné odlíšiť náhradu rodičov a náhradu sestier. Dospel k záveru, že strata rodičov z vlastného dieťaťa je podstatne vyššej intenzity a nie je totožná so stratou sestry, hoc aj takú stratu možno pociťovať ako neznesiteľnú. V prípade žalobcov v 3/ a 4/ rade, teda sestier maloletej V. považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.000,- eur pre žalobkyňu v 4/ rade a vo výške 12.500,- eur pre žalobkyňu v 3/ rade. Takto určená výška nemajetkovej ujmy je v prípade sestier maloletej V. podľa súdu dostatočná, primeraná a zodpovedá miere zásahu do ich práv. Pri rozhodovaní o jej výške je nevyhnutné použiť princíp proporcionality a porovnať čiastky tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch. Určenie výšky náhrady je zo zákona na voľnej úvahe súdu, ktorá musí byť odôvodnená a musí mať základ v zistenom skutkovom stave ohľadom zákonom predvídateľných kritérií, to znamená ohľadom závažnosti vzniknutej ujmy a s ohľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Súd pri posudzovaní zásady proporcionality vychádzal okrem iného i z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/88/2015 zo dňa 09. 10. 2019, kedy súd priznal rodičom plnoletého syna Y. V. náhradu nemajetkovej ujmy 30.000,- eur každému z rodičov, pričom ide o smrť spôsobenú v dôsledku totožnej dopravnej nehody spôsobenej žalovaným v 1/ rade, pri ktorej zomrela aj maloletá V. M.. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Krajských súdov v Banskej Bystrici, Trnave, Prešove. Súd s prihliadnutím na viaceré právoplatné rozhodnutia rôznych súdov dospel k záveru, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy sa

nevymyká z rámca iných priznaných náhrad nemajetkovej ujmy, pričom každý prípad má svoje špecifiká a nie je možné traumy ktorýchkoľvek poškodených posudzovať úplne jednotne. Súd musel vziať do úvahy aj postoj žalovaného v 1/ rade, jeho majetkové pomery a okolnosti ohľadne nehody. Z obsahu trestného spisu je zrejmé, že počiatočná ľútosť, ktorú žalovaný v 1/ rade v prvotných fázach trestného konania prejavil, bola nahradená odmietaním jeho viny, ktorý svoj postoj vystupňoval snahou viniť za vlastné protiprávne konanie niekoho iného. Na svoju obranu uvádza, že satisfakciou pre žalobcov má byť jeho výkon trestu odňatia slobody, hoci trest odňatia slobody bol žalovanému v 1/ rade uložený na jeho prevýchovu a má slúžiť ako individuálna a generálna prevencia páchatel'a a účelom trestu nie je nahrádzať iné škody a ujmy, na ktoré vzniká nárok, napríklad v zmysle Občianskeho zákonníka alebo zákona o povinnom zmluvnom poistení. Je potrebné tiež uviesť, že ani nepriaznivé majetkové pomery žalovaného v 1/ rade nie sú dôvodom pre nepriznanie nárokov uplatnených žalobcami v 1/ až 4/. rade. Súd zároveň zohľadnil dopad výšky priznanej náhrady žalobcom na žalovaného v 1/ rade, a to aj s ohľadom na nízky produktívny vek žalovaného. Podporne vzal do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný v 1/ rade už bol zaviazaný na náhradu nemajetkovej ujmy v konaní, kde si tento nárok uplatnili rodičia Y. V. ako druhej obeť nehody spôsobenej žalovaným v 1/ rade, pričom v tomto konaní sa nebránil voči výške nároku priznaného rodičom V.. Súd prihliadal aj na okolnosti, za ktoré k vzniku nemajetkovej ujmy prišlo a na mieru zavinenia konania žalovaného v 1/ rade, ktorú súd hodnotil veľmi prísne, pričom prihliadol aj na to, že zo strany žalovaného v 1/ rade nebola žalobcom ako rodičom, tak ani sestram poskytnutá žiadna adekvátna satisfakcia, pretože žalovaný v 1/ rade neprejavil úprimnú ľútosť nad svojím skutkom. S námietkou premlčania vznesenou žalovaným v 2/ rade sa súd nestotožnil, keď podľa súdu je v tomto prípade jednoznačne daná trojročná premlčacia doba, ktorá začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov. K úmrtiu V. došlo dňa XX. XX. XXXX, žaloba bola na súd podaná dňa 23. 02. 2015, a teda k podaniu žaloby došlo pred uplynutím premlčacej doby, ktorá je trojročná. Čo sa týka spôsobu, akým boli strany zaviazané na zaplatenie jednotlivých súm jednotlivým žalobcom, súd dospel k záveru, že v danom prípade sa nejedná o hmotnoprávne spoločenstvo, ale spoločenstvo žalovaných v tomto spore je založené iba na procesnom základe, ktoré je charakteristické spoločným konaním a spoločným rozsudkom. Preto súd rozhodol tak, že žalovaných v 1/ a 2/ rade zaviazal na úhradu jednotlivých nárokov a na náhradu trov konania tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého žalovaného. Pri rozhodovaní o trovách konania dospel k záveru, že v konaní vo veci samej boli žalobcovia v 1/ až 4/ rade úspešní v celom uplatnenom nároku, čo do jeho základu, keď výška priznaného plnenia, a teda ich procesný úspech závisel výlučne od úvahy súdu pri vyhodnotení kritérií pre určenie výšky nemajetkovej ujmy. Preto o nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP a zaviazal náhradu trov konania žalobcom v rozsahu 100 %. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonnej lehote odvolaním obidvaja žalovaní. Žalovaný v 2/ rade uviedol, že podáva odvolanie proti výrokom I., II., III. a IV. rozsudku a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žaloba žalobkyne v 1/ rade v časti presahujúcej sumu 20.000,- eur sa zamietá, žalobu žalobcu v 2/ rade v časti presahujúcej sumu 15.000,- eur zamietá, žalobu žalobcu v 3/ rade v časti presahujúcej sumu 6.000,- eur zamietá a žalobu žalobcu v 4/ rade v časti presahujúcej sumu 7.000,- eur zamietá a o trovách konania navrhol rozhodnúť podľa pomeru úspechu. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Pokiaľ ide o výšku náhrady za nemajetkovú ujmu, ktorú súd priznal žalobcom, je toho názoru, že súd sa nevysporiadal dôsledne so všetkými okolnosťami, za ktorých došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti zomrelého. Nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, nezohľadnil riadne všetky kritériá podstatné pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie vzhľadom k výške sumy, ktoré súd priznal žalobcom tak považuje za neprimerané a nedostatočne odôvodnené. Nespochybňujú, že v dôsledku zásahu žalovaného v 1/ rade došlo objektívne k pretrhnutiu rodinných a citových väzieb žalobcov s nebohú maloletou dcérou, resp. sestrou, čo mohlo privodiť žalobcom citovú a psychickú ujmu, ktorá však musí byť riadne preukázaná. Smrťou najmladšieho člena rodiny nepochybne došlo k nenahraditeľnej strate pre všetkých ostatných jej členov, avšak zo žiadnej výpovede žalobcov a svedkov nevyplýva, že by sa rodina rozpadla, odcudzila a vzťahy sa zmenili k horšiemu. Členovia rodiny stratili možnosť rozvíjať vzťahy s nebohú V., ale naďalej rozvíjajú vzťahy medzi sebou a novými členmi rodiny. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by smrť maloletej Kristíny mala za následok totálnu deštrukciu rodiny, vzťahov medzi ostatnými členmi rodiny. Z vykonaného dokazovania naopak vyplýva, že rodina žalobcov sa po smrti maloletej V. zomkla, naďalej trávia spolu veľa času, obe dcéry sa aj po založení svojich rodín pravidelne vracajú domov k rodičom a udržujú spolu navzájom všetci intenzívne vzťahy. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa pri absencii jednoznačnej zákonnej úpravy

prihliada k judikátorne vymedzeným kritériám, medzi ktorými je aj intenzita a kvalita vzťahu zomrelého a osôb jemu blízkych považovaná za kľúčovú. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcovia mali s nebohú V. vzťah rôznej intenzity. V čase dopravnej nehody mala necelých XX rokov, teda bola vo veku vyžadujúcom rodičovskú starostlivosť, ktorú osobne zabezpečovala prevažne žalobkyňa v 1/ rade, pretože žalobca pracoval v C. a chodieval domov len na víkendy. S poukazom na tieto objektívne skutkové okolnosti si myslí, že aj odškodnenie titulom nemajetkovej ujmy pre žalobcov 1/ a 2/ by nemalo byť v rovnakej výške, ale diferencované. Obdobne, pokiaľ ide o žalobkyne v 3/ a 4/ rade, ktoré boli sestrami maloletej V., pri rešpektovaní individuálneho posúdenia osobitosti vzťahu každého z pozostalých žalobcov sa javí ako spravodlivé, aby suma nemajetkovej ujmy bola vyššia v prospech žalobkyne v 4/ rade, ktorá mala s najmladšou sestrou izbu a všetko robili spolu, boli ako najlepšie kamarátky. Výšku nemajetkovej ujmy určuje súd voľnou úvahou a pri jej rozhodovaní preto musí prihliadať na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalobcovia netvrdili a ani inak nepreukázali v konaní vyhľadanie odbornej psychologickkej, resp. psychiatrickej pomoci u žalobcov v súvislosti so smrťou ich dcéry a sestry. Z hľadiska intenzity dopadu na duševné zdravie žalobcov bolo v konaní preukázané, že po smrti maloletej V. prežívali smútok, sklúčenosť, psychickú bolesť, čo sú prirodzené a ľudsky pochopiteľné reakcie po takej tragédii, avšak v konaní nebolo preukázané, že by tieto prerástli do klinického ochorenia, resp. prekročili hranicu narušenia zdravia a vyžadovali si odbornú zdravotnú starostlivosť, čo by znamenala ešte závažnejší dopad na život žalobcov. W. tiež s tým, že súd nepovažoval odsúdenie žalovaného v 1/ rade a uloženie mu trestu odňatia slobody na 10 rokov spolu s doživotným zákazom vedenia motorového vozidla za morálnu satisfakciu pre žalobcov. Zo strany pôvodcu zásahu sa dostalo žalobcom morálneho zadosťučinenia práve tým, že tento bol za nedbanlivostný trestný čin odsúdený. Súd v rámci majetkových pomerov mal zohľadniť aj záväzky žalovaného, ktorému už vyplývajú z rozsudku sp. zn. 10C/88/2015, v zmysle ktorého bol zaviazaný zaplatiť ďalším pozostalým rodičom z tejto dopravnej nehody spolu 60.000,- eur. Prisúdená výška nemajetkovej ujmy tak môže byť pre žalovaného v 1/ rade z ekonomického hľadiska úplne likvidačná, keďže žalovaný je fyzickou osobou, súd by mal na jeho majetkové pomery prihliadať ex offo. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/60/2016, pri ktorom uvádza sumu 45.000,- eur za smrť manželky a dvoch detí. V tomto rozhodnutí bola priznaná výška nemajetkovej ujmy v prípade, kde žalobcovia utrpeli totálny rozvrat svojho života a rodiny potom, čo prišli naraz o všetkých členov svojej rodiny. Napriek tomu sú priznané sumy nepomerne nižšie ako v prejednávanej veci. Poukázal tiež na rozhodovacia prax Krajského súdu v Nitre, na ktorú poukazoval odvolací súd v rozsudku 8Co/31/2020, ktorým priznal pozostalým žalobcom za smrť manžela, otca, syna pozostalej manželke 17.000,- eur, dcére 12.000,- eur, dcére 15.000,- eur a matke zomrelého 10.000,- eur. Rozhodnutie okresného súdu v tomto konaní tak považuje vzhľadom na prisúdené sumy za neprimerané. V závere poukázal na analógiu s inou právnou úpravou, a to § 5 ods. 1 zák. č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ak bola trestným činom spôsobená smrť, tak poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50-násobku minimálnej mzdy. Pri výške minimálnej mzdy v roku 2012 v sume 327,20 eur by výška náhrady bola pre všetkých štyroch žalobcov spolu 16.360,- eur. Niektoré rozhodnutia súdov vo veci nemajetkovej ujmy v peniazoch tiež používajú analógiu s náhradami podobných duševných útrap upravených v zákone č. 437/2004 Z. z. Za vážne duševné poruchy vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov tento zákon priznáva bodové hodnotenie od 260 do 1300 bodov, pri hodnote bodu z roku 2012 vo výške 15,72 eur je náhrada za vážne duševné poruchy potom v rozpätí od 4.087,- eur do 20.436,- eur. Na vyššie uvedenú argumentáciu súd vo svojom rozhodnutí nereagoval a žiadnym spôsobom sa s ňou nevysporiadal.

3. Žalovaný v 1/ rade vo svojom odvolaní navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 388 CSP zmeniť tak, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá a bude mu priznaný nárok na náhradu trov konania. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP). Prvoinštančný súd vo svojom odôvodnení rozsudku nedostatočne zdôvodnil prisúdený nárok a vec nesprávne právne posúdil, čím sa rozsudok súdu prvej inštancie a jeho odôvodnenie javí ako nepresvedčivý. V tomto kontexte je potrebné pripomenúť, že voľná úvaha súdu ohľadom výšky nemajetkovej ujmy, ktorú žalobcom prizná v tom ktorom prípade, neznamená jeho absolútnu ľubovôľu. Poukazuje aj na to, že celková suma nemajetkovej ujmy nezodpovedá váhe dôkazov, ktoré žalobcovia produkovali v smere preukázania zásahu do ich osobnostných práv. Nebola zohľadnená zásada primeranosti. Ukladať žalovanému v 1/ rade povinnosť uhradením sumy vo výške 84.500,- eur je neprimerané jeho osobnej situácie a pomerom a je de facto ďalšou osobnou tragédiou. Uvedená požiadavka má jednoznačne likvidačný charakter, a preto v tomto kontexte dané

súdne rozhodnutie odporuje zásade spravodlivosti a je ďalším doživotným trestom. Súd prvej inštancie nevysvetlil, ako má nezamestnaný človek bez príjmu, v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody, uhradiť uvedenú sumu do 30 od právoplatnosti rozsudku. Súd nebral do úvahy tú skutočnosť, že popierané viny žalovaného v 1/ rade bolo prirodzenou formou jeho obhajoby, nakoľko žalovaný v 1/ rade trestný čin nespáchal. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/396/2010, kde bola dcére matky - zosnulej v dôsledku trestného činu vraždy priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nesprávne dospel k názoru, že ospravedlnenie žalovaného ako satisfakcia adresovanej žalobcom by nebolo postačujúce. Peňažné zadosťučinenie môže súd priznať, ak dospeje k záveru, že v konkrétnom prípade došlo ku skutočnému zníženiu dôstojnosti, resp. vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti, pričom tento zásah má značnú intenzitu. Dôkazné bremeno preukázania tvrdenia o znížení vážnosti žalobcov v značnej miere bolo na žalobcoch, ktorí podľa jeho názoru dôkazné bremeno neunesli. Žalovaný v 1/ rade vidí dostatočnú morálnu satisfakciu žalobcom, keď bol za skutok odsúdený a tak dostatočným spôsobom aj riadne potrestaný.

4. K odvolaniu žalovaného v 1/ rade sa vyjadril žalovaný v 2/ rade, ktorý uviedol, že vzhľadom k skutočnosti, že sám podal vo veci odvolanie, nemá potrebu bližšie komentovať odvolanie žalovaného, ale v plnom rozsahu odkazuje na svoje odvolacie podanie. Žalovaný v 2/ rade dal dňa 24. 09. 2021 pokyn na poukaz sumy 20.000,- eur pre žalobkyňu v 1/ rade, 15.000,- eur pre žalobcu v 2/ rade, 6.000,- eur pre žalobkyňu v 3/ rade a 7.000,- eur pre žalobkyňu v 4/ rade, keďže v uvedenom rozsahu rozsudok okresného súdu akceptoval a odvolanie podával nad tieto prisúdené sumy.

5. K odvolaniu žalovaného v 1/ rade sa vyjadrili žalobcovia, ktorí navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedli, že žalovaný v 1/ rade na jednej strane namieta primeranosť výšky priznanej nemajetkovej ujmy a na druhej strane namieta samostatnú existenciu nárokov žalobcov na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Poukázal na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 6Co/299/2018, kde súd konštatoval, že bolo preukázané, že v danej veci na strane žalobcov boli preukázané podmienky vzniku nemajetkovej ujmy, a to: 1/ neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, 2/ nemajetková ujma na osobnosti a 3/ príčinná súvislosť medzi nimi, preto primeraným prostriedkom obrany proti neoprávnenému zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcov je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď primerané morálne zadosťučinenie podľa § 13 ods. 2 nie je postačujúce. Odvolací súd sa tiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o účelovosti prejavenej ľútosti s cieľom nepriznať žalobcom akýkoľvek nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Nesúhlasia s názorom žalovaného v 1/ rade, že súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy nepostupoval v súlade s princípom právnej istoty. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/88/2015, v ktorom súd priznal pozostalým rodičom plnoletého syna Y. V. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur každému rodičovi, pričom ide o syna, ktorý zomrel pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil žalovaný v 1/ rade, ktorej účastníkom bola aj dcéra žalobcov. S poukazom na analógiu so zákonom č. 247/2017 Z. z. uviedli, že vyplatenie odškodnenia v zmysle tohto zákona nebráni pozostalým obetiam trestných činov domáhať sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv na civilnom súde, a tým navýšiť svoje celkové odškodnenie. Žalobcovia absolútne nerozumejú tvrdeniu žalovaného v 1/ rade o likvidačnej výške priznanej nemajetkovej ujmy a označenie tejto za ďalšiu tragédiu. Je absurdné porovnávať stratu najbližšej osoby, ktorú žalobcovia nezavinili a nemohli ovplyvniť s peňažným dlhom, ktorý teoreticky vznikne žalovanému v 1/ rade za jeho nezodpovedné konanie v prípade, ak si voči nemu uplatní žalovaný v 2/ regres.

6. Žalobcovia sa vyjadrili aj k odvolaniu žalovaného v 2/ rade, s ktorým nesúhlasia, toto považujú za nedôvodné, nakoľko námietky v ňom uvedené boli súdom prvej inštancie zodpovedané v napadnutom rozhodnutí. Poukázali, že k zásahu do ochrany osobnosti žalobcov došlo v roku 2012, napadnuté rozhodnutie bolo vydané až v roku 2021, čiže skoro X rokov po tragédii. Žalobcovia opätovne vypovedali pred súdom prvej inštancie dňa 02. 06. 2021, pričom ich výpoveď bola opätovne emočne veľmi vypätá, akoby sa tragédia stala včera. Tiež sa nemôže stotožniť s tvrdením žalovaného v 2/ rade o tom, že žalobkyňa v 1/ rade mala intenzívnejší vzťah s nebohou než žalobca v 2/ rade. Skutočnosť, že žalobca pracoval v zahraničí, aby materiálne zabezpečil svoju rodinu, mu nemôže byť na ujmu. Tragédia v podobe usmrtenia nebohej V. zanechala u oboch sestier žalobkyne v 3/ a 4/ rade hlbokú citovú ujmu aj po vyše X rokoch po udalosti, počas svojho výsluchu plakali a prejavovali silné emócie. K potrebe vyhľadania odbornej pomoci uviedli, že bez toho, aby žalobcovia navštívili odbornú pomoc, nemožno

dospieť k záveru, že ju nepotrebovali, práve naopak, žalobcovia sa uzatvorili do seba, nedokázali sa so svojimi problémami obrátiť na inú neznámu osobu, snažili sa svoj smútok zvládať, avšak žiaľ do dnešného dňa sa so vzniknutou situáciou nezmierili a naďalej bojujú so svojimi pocitmi.

7. K odvolaniu žalovaného v 2/ rade sa vyjadril žalovaný v 1/ rade, kde uviedol, že morálna satisfakcia poskytnutá žalobcom spolu s postihom odsúdenia žalovaného a nástupom do ústavu na výkon trestu odňatia slobody je dostačujúca, a preto žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie zmenil tak, že prizná žalobcom v 1/ až 4/ rade nižšiu sumu ako náhradu nemajetkovej ujmy.

8. K vyjadreniu žalobcov v 1/ až 4/ rade sa vyjadril žalovaný v 2/ rade, ktorý uviedol, že v plnom rozsahu odkazuje na svoje odvolanie. Uviedol, že žalovaný v 2/ rade si nedovoliť počas konania spochybňovať tvrdenia žalobcov v rámci ich výsluchov, avšak okrem toho žalobcovia nepredložili žiadne iné dôkazy, ktorými by objektivizovali psychický následok na ich zdraví. Nesúhlasí s názorom žalobcov, že vyhľadanie odbornej pomoci nie je ako kritérium nikde uvedené a nie je preto potrebné naň prihliadať, pretože súčasťou posúdenia závažnosti vzniknutej ujmy je aj posúdenie rozsahu a intenzity duševných útrap pozostalých osôb v dôsledku neoprávneného zásahu do osobnostných práv. Tiež nesúhlasí s názorom žalobcov, že kritérium hmotnej závislosti pozostalých osôb na zomrelom je potrebné zohľadňovať len pri osobách dospelých. V závere poukázali aj na to, že jedným z judikatórne vymedzených kritérií na strane škodcu sú aj majetkové pomery škodcu, ku ktorým sa je možné prihliadať v zmysle akejsi moderácie vedenej záujmom na tom, aby zásadne nedošlo k majetkovej likvidácii škodcu a aby výška náhrady zodpovedala princípu proporcionality.

9. K vyjadreniu žalovaného v 1/ rade zo dňa 14. 10. 2021 a žalovaného v 2/ rade zo dňa 27. 09. 2021 sa vyjadrili žalobcovia, ktoré opätovne navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Opätovne poukázali na nemožnosť aplikácie ust. § 450 OZ v tomto konaní. Ako vyplýva z ust. § 450 OZ, súd v prípade existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa náhradu škody primerane zníži. Ust. § 450 OZ sa zaoberá znížením škody v zmysle ust. § 415 a 420 a nasl. OZ. Ide o majetkovú škodu, prípade škodu na zdraví, nie majetkovú ujmu v zmysle ust. § 11 a nasl. OZ. Jeho aplikácia v prípade žaloby o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy je vylúčená. Kritériá pre prípadné primerané zníženie náhrady škody sú zohľadnené v ust. § 13 ods. 3 OZ ako jedny z kritérií odôvodňujúcich výšku priznanej nemajetkovej ujmy. Uviedol, že žalovaný v 1/ rade spáchal skutok v stave opilsti, čo má za následok absolútne vylúčenie aplikácie ust. § 450 OZ. V závere uviedol, že potvrdzujú úhradu v časti priznanej nemajetkovej ujmy zo strany žalovaného v 1/ rade, a to pre žalobkyňu v 1/ rade vo výške 20.000,- eur, pre žalobcu v 2/ rade vo výške 15.000,- eur, pre žalobkyňu v 3/ rade vo výške 6.000,- eur a pre žalobkyňu v 4/ rade vo výške 7.000,- eur.

10. K vyjadreniu žalovaného v 2/ rade zo dňa 27. 09. 2021 sa vyjadrili žalobcovia, ktorí opätovne navrhli rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Uviedli, že vyjadrenie žalovaného k predmetnej veci považujú za neúčelné, nakoľko žalovaný v 2/ rade neuvádza žiadne nové skutočnosti, ani argumenty, ktoré by odôvodňovali zmenu rozsudku v prospech žalovaného v 2/ rade. Nestotožňuje sa vyjadrením žalovaného v 2/ rade o nepreukázaní závažného dopadu tragédie na život žalobcov, nakoľko tragédia do dnešného dňa má závažný dopad na ich psychiku. Aj napriek dlhému času, ktorý od tragédie uplynul, žalobcovia do dnešného dňa pociťujú hlbokú traumu. Čo sa týka námietky výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, podľa názoru žalobcov jej výška v plnom rozsahu spĺňa podmienky princípu proporcionality a zodpovedá útrapám žalobcov spôsobených tragédiou. Peňažná čiastka priznaná súdom prvej inštancie nemá žiaden represívny účinok, ale slúži len na primerané zmiernenie ujmy, ktorú žiaľ nie je možné zo životov žalobcov odstrániť.

11. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), prejednal odvolanie žalovaných v 1/ a 2/ rade bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných v 1/ a 2/ rade nie je dôvodné, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých častiach v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalovaných v 1/ a 2/ rade na plnenie pre žalobcov v 1/ a 2/ rade, každému po 30.000,- eur, žalobkyňu v 3/ rade 12.500,- eur a žalobkyňu v 4/ rade 12.000,- eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho

plnenia povinnosť druhého žalovaného. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalovaní v 1/ a 2/ rade, a to vo všetkých jeho výrokoch, okrem výroku V., kde bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a rozsudok súdu prvej inštancie v dôsledku absencie odvolania v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

13. V preskúvanom prípade nebolo sporné, že dňa 24. 02. 2012 bola spôsobená dopravná nehoda žalovaným v 1/ rade, v dôsledku ktorej došlo k úmrtiu dcéry žalobcov v 1/ a 2/ rade a sestry žalobkýň v 3/ a 4/ rade. Pri uvedenej dopravnej nehode bol usmrtený aj Y. V. vo veku XX rokov. Žalovaný po zrážke pokračoval osobným motorovým vozidlom v rozpore s ust. § 65 písm. a/ zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, neposkytol im podľa svojich schopností a možností prvú pomoc, ani neprivolal záchranú zdravotnú službu. Za to bolo žalovanému v 1/ rade uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov nepodmienečne a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na doživotie. Žalovaný v 1/ rade mal uzatvorenú poisťnú zmluvu, a to poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so žalovaným v 2/ rade. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že zodpovednosť žalovaného v 1/ rade je daná v súlade s ust. § 420 ods. 1 OZ a žalovaného v 2/ rade v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z. z. s tým, že náhrada nemajetkovej ujmy sa priznáva aj podľa ustanovení o ochrane osobnosti upravených v § 11 a nasl. OZ. Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 29. 11. 2019 č. k. 6Co/229/2018-553 sa vyjadril k pasívnej legitímácii žalovaného v 2/ rade tak, že táto pasívna legitímácia je daná a na tomto právnom názore zotrúva. Taktiež vyslovil svoj záväzný právny názor, že na strane žalobcov boli preukázané podmienky vzniku nemajetkovej ujmy, a to: 1/ neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, 2/ nemajetková ujma na osobnosti a 3/ príčinná súvislosť medzi nimi, a preto primeraným prostriedkom obrany proti neoprávnenému zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcov je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď primerané morálne zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 (nepeňažná satisfakcia) nie je postačujúce. Na tomto právnom názore zotrúva i v tomto štádiu odvolacieho konania a naďalej sa nestotožňuje s námietkou žalovaného v 1/ rade, že morálna satisfakcia poskytnutá žalobcom v 1/ a 2/ rade spolu s postihom odsúdenia žalovaného v 1/ rade a nástupom do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, je dostačujúca. V danej veci žalovaný v 1/ rade zmenil postoj až pred súdom prvej inštancie v trestnom konaní, keď zmenil výpoveď o tom, že nie je páchatelom žalovaných skutkov. V danej veci preto vzniklo žalobcom v 1/ až 4/ rade právo na relatívnu náhradu, keďže vyššie uvedená morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo na vyváženú a zmiernenú nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu žalovaného nebola adekvátna. Preto akékoľvek námietky žalovaného v tomto smere odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

14. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutých častiach, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli vo svojom odvolaní, žalovaný v 1/ a 2/ rade konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. S rozhodnutím súdu prvej inštancie správnym posúdením, ako aj s odôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolatelia k veci samej neuviedli žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery.

15. Odvolací súd navyše zdôrazňuje, že nevyhnutnou podmienkou pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy (§ 13 ods. 2 OZ) je, že sa priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia nezdá s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúcimi, a to bez ohľadu k tej skutočnosti, či žalobcovia voči žalovanému v 1/ rade uplatnili aj nárok na náhradu škody. Teda ide o prípad, kedy vzniknutú ujmu nemožno z nejakého dôvodu prostredníctvom žiadnej z foriem morálneho zadosťučinenia primerane zmieriť. Toto posúdenie je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý ale bude musieť vychádzať jednak z jednotlivých okolností, ako aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Ďalšou podmienkou je, že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere alebo k zásahu do práva na ochranu osobnosti v iných prípadoch v obdobnej závažnosti. Keďže uloženie

zadosťučinenia v peniazoch plní satisfakčnú funkciu, je treba pociťovania prežívanie tejto nemajetkovej ujmy hodnotiť vždy objektívne, prihliadnúc ku konkrétnej situácii, za ktoré k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i k osobe postihnutej fyzickej osoby, hlavne k jej veku a postaveniu (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria). Uplatnenie konkrétneho diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o zásah do práva na súkromie spolu s priznaním nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch pôjde len vtedy, keď z konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako i s prihliadnutím k záujmom dotknutej fyzickej osoby možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvania ako závažnú pociťoval každý nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom sa výška určuje jednorazovou čiastkou a zákon pri určení tejto výšky nestanovuje žiadne medze. Stanovuje však dve kritériá taxatívne uvedené v § 13 ods. 3 OZ, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a široko chápané okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ktorú zákon upravuje, súd je povinný rešpektovať.

16. Žalovaný v 2/ rade napadol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti, a to u žalobkyni v 1/ rade sumu presahujúcu 20.000,- eur, u žalobcu v 2/ rade sumu presahujúcu 15.000,- eur, u žalobkyni v 3/ rade sumu presahujúcu 6.000,- eur a u žalobkyni v 4/ rade sumu presahujúcu 7.000,- eur a žiadal v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť. V priebehu odvolacieho konania nebolo sporným, že tieto sumy, a to 20.000,- eur pre žalobkyňu v 1/ rade, 15.000,- eur pre žalobcu v 2/ rade, 6.000,- eur pre žalobkyňu v 3/ rade a pre žalobkyňu v 4/ rade aj poukázal žalobcom.

17. Keďže rozsudok v tejto časti napadol aj žalovaný v 1. rade, ktorý žiadal žalobu zamietnuť, prieskumom odvolacieho konania bola celá pridelená suma. Žalovaný v 2. rade nespochybňoval, že smrťou najmladšieho člena rodiny nepochybne došlo k nenahraditeľnej strate pre všetkých jej členov, avšak z konania nevyplýva, že by sa rodina rozpadla, odcudzila a vzťahy sa zmenili k horšiemu. Nemožno prisvedčiť žalovanému v 2/ rade, že by len totálna deštrukcia rodiny bola dôvodom pre to, aby mohla byť priznaná nemajetková ujma. Je nesporné, že úmrtím maloletej V. rodina utrpela traumou, a to, že sa zomkla a všetci členovia trávajú spolu veľa času, je len prirodzeným vývinom, keďže od tragédie už uplynulo viac ako X rokov. Nemožno pripísať žalobcom na ujmu ani tú skutočnosť, že sa nepodrobili psychologickým vyšetreniam, keď každý z členov rodiny sa so vzniknutou situáciou snažil vysporiadať svojím spôsobom. Odvolací súd nezdieľa ani ten názor žalovaného v 2/ rade, že by mala byť odškodnenie titulom nemajetkovej ujmy pre žalobcov v 1/ a 2/ rade diferencované a taktiež medzi žalobkyňami v 3/ a 4/. Nemožno pripísať na ujmu žalovanému v 2/ rade, že v dôsledku zabezpečenia rodiny po finančnej stránke pracoval v zahraničí, a preto s maloletou dcérou trávil menej času. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že i napriek tomu mal s maloletou dcérou intenzívny vrúcny vzťah, a preto akákoľvek diferenciácia medzi rodičmi nie je na mieste. Toho istého názoru je odvolací súd i v prípade žalobkyň v 3/ a 4/ rade, kde súd im priznal nemajetkovú ujmu v primeranom rozsahu, keď i po tak dlhej dobe od tragédie je možné jednoznačne konštatovať, že táto zanechala hlbokú traumou, ktorou sa rodina vyrovnáva ešte i teraz. Napokon súd prvej inštancie po svojom rozhodnutí poukázal na viaceré rozhodnutia tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj krajských súdov, kde boli v obdobných prípadoch priznávané sumy v takom rozsahu, ako aj priznal súd prvej inštancie. I odvolací súd poukazuje navyše na rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/88/2015, kde súd prvej inštancie priznal žalobcom ako rodičom zomrelého Y. V. po 30.000,- eur pre každého, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 11. 2019. Odvolací súd navyše poukazuje i na svoje rozhodnutie sp. zn. 6Co/12/2021 zo dňa 26. 05. 2021, kde v obdobnej veci odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, kde žalobcovi za úmrtie manželky bolo priznaných 30.000,- eur a žalobkyňiam v 2/ a 3/ rade ako dcéram po zosnulej navyše po 15.000,- eur. Preto i v záujme predvídateľnosti rozhodnutí a svoju rozhodovaciu činnosť odvolací súd sa stotožnil s názorom, že suma tak, ako bola priznaná súdom prvej inštancie, je adekvátna. Podľa názoru odvolacieho súdu výška nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu spĺňa podmienky princípu proporcionality a zodpovedá útrapám žalobcom spôsobených tragédiou. Žalovaný v závere poukázal i na analógiu s inou právnou úpravou, a to § 5 zák. č. 215/2006 Z. z., ako i zákonom č. 437/2004 Z. z. K tomuto odvolací súd uvádza, že priznanie výšky nemajetkovej ujmy je vždy voľnou úvahou súdu pri zohľadnení všetkých vyššie uvedených kritérií a aj keď niektoré súdy pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy poukazujú na analógiu, odvolací súd nie je týmto ich právnym názorom viazaný a pri rozhodovaní vychádza z konkrétnych okolností prípadu.

18. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že vidí dostatočnú morálnu satisfakciu žalobcom, keď bol za skutok odsúdený, a tak dostatočným spôsobom aj riadne potrestaný. K tomuto už odvolací súd zaujal názor, ktorý je vyššie uvedený a túto jeho námietku nepovažoval za dôvodnú. Nemožno sa stotožniť ani s jeho námietkou, že takto prisúdená suma je pre neho likvidačná, pretože toho času, aj keď je vo výkone trestu odňatia slobody, jedná sa o osobu vo veku XX rokov, ktorá po odpykaní trestu odňatia slobody sa bude môcť zaradiť do pracovného procesu a svoje povinnosti v prípade, ak žalovaný v 2/ rade voči nemu uplatní regres, si postupne plniť. Navyiac opätovne odvolací súd poukazuje na rozsudok sp. zn. 10C/88/2015, kde za tú istú dopravnú nehodu za usmrtenie rodičov bol žalovaný zaviazaný zaplatiť každému rodičom po 30.000,- eur, pričom voči tomuto rozsudku súdu prvej inštancie sa neodvolal. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a potvrdil rozhodnutie i v časti o nároku na náhradu trov konania, keď i v tejto časti je vecne správne.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalobcom v 1/ až 4/ rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).